

Okrajno sodišče je izreklo, da odločba o tem sporu ne spada pred redna sodišča, in je zavrnilo tožbo radi nepristojnosti. Rekuržno sodišče je odločilo, da so pristojna sodišča, dočim je vrhovno sodišče zavrnilo revizijski rekurz, ker se spor tiče malotne stvari, v kateri so neizpodbojne odločbe druge stopnje.

Pred nadaljno razpravo o tej stvari je deželni odbor za vojvodino Kranjsko naznanil sodišču v S., da si prisvaja v tej stvari pristojnost avtonomnih političnih oblasti.

Gre torej za afirmativen spor zaradi pristojnosti, o katerem je odločiti tako, da so pristojne upravne, odnosno avtonomne oblasti.

Temeljem deželnega zakona za vojvodino Kranjsko od 28. avgusta 1883 št. 17 dež. zak. o javni oskrbi občinskih revežev spada med dohodke ubožnega zaklada v zmislu §-a 31, točka 3, tudi en odstotek izkupila vseh prostovoljnih dražb, po §-u 46 pa je izterjati nasproti občinam zahteve na povračilo stroškov in odškodnine, pravnoveljavno utemeljene v tem zakonu, potom politične izvršbe.

Župan je sprejel plačani ubožni odstotek ne temeljem zasebnopravnega naslova, ampak na podlagi navedenega zakona v prid ubožnega zaklada; gre torej za zadevo, ki spada po tem zakonu tudi glede zahtevka na povračilo pred upravne oblasti in ne pred redna sodišča.

Dr. VI. Pegan.

Izpred upravnega sodišča.

Deželni odbor ne sme zvišati vsled pritožbe občanov občinskih doklad, sklenjenih od občinskega odbora.

Županstvo T. na Kranjskem je predložilo dne 15. decembra 1911 deželnemu odboru proračun v svrhu odobritve sklepa o pobiranju 40odstotne doklade na direktne davke v letu 1912 in je pripomnilo v spremnem poročilu, da se proti proračunu ni in najbrže tudi ne bo pritožil nihče. Nato je deželni odbor odobril sklep o pobiranju 40odstotne doklade na direktne davke. Naknadno in sicer 20. decembra 1911 pa je županstvo predložilo deželnemu odboru pritožbo dveh občinskih odbornikov, vloženo pravočasno proti sklenjeni 40odstotni dokladi. To je spoznal deželni odbor z ozirom na postavke proračuna za utemeljeno, zato ji je ugodil z razpisom 5. febr. 1912

št. 2641 in odredil, spremenivši s pritrditvijo c. kr. deželne vlade izpodbijani sklep, pobiranje 55odstotne doklade, kolikršna se je pobirala v občini T. že nekaj let sem.

Zoper odločbo deželnega odbora so vložili občina T. in pet davkoplačevalcev iz te občine skupno pritožbo na upravno sodišče, zahtevajoč razveljavljenje odločbe s to-le utemeljitvijo:

Deželni odbor je že odobril utemeljeno znižanje občinske doklade od 55 na 40 odstotkov z odlokom 22. dec. 1911, zato ni več dopustno preklicati vsled vložene pritožbe že danega dovoljenja. Deželni odbor sploh ni bil upravičen, predpisovati občini višine doklade, ki naj se pobira; k večjemu bi bil smel odreči dovoljenje za sklenjeno znižanje. Po §-u 79. občinskega reda za Kranjsko ima deželni odbor pač pravico, odreči dovoljenje za pobiranje doklad, če presegajo 15 odstotkov, nima pa pravice, odreči pritrditve k pobiranju samo 40odstotne doklade, pri čemer je brez pomena, ali pomeni pobiranje 40odstotne doklade nasproti prejšnjemu letu zvišanje ali znižanje občinske doklade.

Deželni odbor odgovarja v protispisu na to pritožbo tako-le:

Dasi je bil deželni odbor pritrdil prvotno pobiranje 40odstotne doklade, je smel spremeniti kljub temu to svojo odredbo, ker je bila pravočasno vložena pritožba proti sklepu občinskega odbora o pobiranju 40odstotne doklade (§-a 83. in 91. občinskega reda). Iz tega razloga prvotna odredba tudi ni bila še postala pravomočna in si pritožniki na tej podlagi niso mogli pridobiti nobenih pravic. Kadar pa je proti sklepu občinskega odbora vložena pravočasna pritožba, sme deželni odbor dotični sklep pač tudi stvarno spremeniti in sklenjeno doklado ne le znižati, ampak, če treba, tudi zvišati, kakor je storil v tem slučaju z ozirom na primanjkljaj, izkazan v proračunu. Sicer pa presoja deželni odbor po prostem preudarku, kolikšna doklada je potrebna z ozirom na finančno stanje in druge razmere, torej je v tem pogledu pritožba na upravno sodišče sploh nedopustna. Predlaga zavrnitev pritožbe, deloma neutemeljene, deloma nedopustne.

Upravno sodišče je razveljavilo izpodbijano odločbo deželnega odbora z r a z s o d b o 31. d e c e m b r a 1912, št. 14.090, kot zakonito neutemeljeno. Občina T. je sicer umaknila pritožbo, ker pa je bila sopodpisana pritožba tudi od petih davkoplačevalcev, je upravno sodišče vendar vzelo zadevo v stvarni pretres in navedlo te-le razloge za svojo odločbo:

Po §-u 73. občinskega reda za Kranjsko z dne 17. februarja 1866, dež. zak. št. 2, sme skleniti občinski odbor za pokritje primankljaja občinske doklade. Sledeči §-i 74.—78. vsebujejo podrobnejša določila v tem pogledu. Občinski odbor v tej pravici, sklepati doklade, sicer res ni popolnoma neomejen, kajti na eni strani so po §-u 83. dopustni zoper sklepe občinskega odbora o občinskih dokladah ugovori (opomini), oziroma pritožbe, na drugi strani pa je po §-ih 79. in 81. (po besedilu zakona z dne 11. maja 1888, drž. z. št. 14) potrebno višje odobrenje za doklade, ki presegajo določeno višino. Po teh določbah pa je omejena dokladna pravica občine samo navzgor, ne pa tudi v tem zmislu, da bi moglo višje oblastvo odrediti pobiranje višjih doklad, kakor jih spozna občina za zadostne, da pokrije preliminirani primanjkljaj. V dokaz temu se more pritegniti tudi deželni zakon z dne 10. aprila 1881, dež. zak. št. 6, ki pooblašča deželni odbor, sporazumno z deželno vlado, pod določenimi pogoji za prisilni predpis občinskih doklad ali za zvišanje obstoječih doklad in sicer tedaj, če gre za izterjanje javnopravnih terjatev deželnega, okrajnega ali skladnega zaklada v zmislu §-a 1. in 2. tega zakona. Ker dovoljuje torej zakonodajec zvišanje doklad, sklenjenih od občine, ali uvedbo take doklade, če je občina sploh ni sklenila, le tedaj, če občina ni poskrbela za pokritje takšnih plačil v upravnem letu, se mora sklepati iz tega, da se ne smejo odrežati višje kakor od občine sklenjene doklade, če ti pogoji niso dani.

Temu dokazu se ne more ugovarjati, da priznava § 83. občinskega reda pritožno pravico zoper vse odborove sklepe, ki se tičejo občinskih doklad, iz česar bi se utegnilo sklepati, da bi mogel pritožujoči se občan instančnim potom doseči tudi z v i š a n j e doklad. Posamezniku, ki je dolžan plačevati doklade, pristoji namreč pravica pritožbe samo v varstvo njegovih lastnih koristi, ne pa v varstvo dozdevnih splošnih koristi občine. Pritožiti se torej sme le, če misli, da je preveč obremenjen, ne pa, če se mu zdi breme premajhno. Od davkoplačevalcev izpodbijana odločba deželnega odbora, s katero je bila od občinskega odbora sklenjena doklada k direktnim davkom vsled pritožbe drugih občanov z v i š a n a, torej nima zakonite podlage.

J. S.

